

РЕШЕНИЕ

№ 23933

гр. София, 11.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.06.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова

ЧЛЕНОВЕ: Калинка Илиева

Слава Гьошева

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **3447** по описа за **2025** година докладвано от съдия Слава Гьошева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба от В. В. П., ЕГН [ЕГН], срещу решение № 815/04.03.2025 г., постановено по НАХД № 528/2025 г., по описа на от Софийски районен съд /СРС/, НО, 3-ти състав, с което е потвърден електронен фиш, серия К, № 10107997 издаден от СДВР, с който на основание чл. 189, ал. 4 във вр. с чл. 182, ал. 4 във вр. с ал. 1, т. 4 от Закон за движението по пътищата /ЗДвП/ на В. В. П. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева, за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. С жалбата се твърди, че неправилно съдът не е отчел неспазването на преклузивните срокове, предвидени в чл. 34 от ЗАНН. Иска се отмяната на постановеното решение.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, се представлява от юрк. М., която оспорва касационната жалба и моли Съда да потвърди решението на СРС като правилно и законосъобразно.

Представителят на СГП поддържа становище за неоснователност на касационната жалба и прави искане за оставяне в сила решението на СРС като правилно и законосъобразно.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, X-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, установи следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт, при което

същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Районният съд е потвърдил електронен фиш серия К № 10107997, издаден от СДВР, с който е наложено административно наказание глоба в размер на 200 лв. на основание чл. 189, ал.4, вр. чл. 182, ал. 4 във вр. с ал. 1, т. 3 от ЗДвП на В. В. П. за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. За да постанови този резултат, СРС е приел от фактическа страна следното:

На 08.07.2023 г. в 15:03 часа, в [населено място] по [улица]до № 10, с посока на движение от [улица]към [улица], при въведено ограничение на скоростта от 50 км./ч. за населено място, с автоматизирано техническо средство CORDON M2 с идентификационен номер MD 1192, била засечена скорост на движение на моторно превозно средство – лек автомобил марка „Т. РАВ4“, с рег. [рег.номер на МПС] , 76 км./ч. (след отчитане на допустима грешка в полеви условия 3 %) при разрешена такава – 50 км./ч., т.е. превишение – 26 км./ч. Системата за видеоконтрол била временно разположена [улица]до № 10, за което бил съставен протокол.

След заснемането на автомобила бил изготвен снимков материал от техническото средство, като с оглед извършена справка в ЦБД по регистрационен номер на автомобила било установено, че дружеството „Кока Кола Хеленик Ай Ти Сървис“ ЕООД е ползвател на МПС „Т. РАВ4“, с рег. [рег.номер на МПС] . В тази връзка за извършеното нарушение първоначално бил издаден ел. фиш, серия К № 7721607, който на основание чл. 189, ал. 5 от ЗДвП бил връчен на представител на дружеството, предвид разпоредбата на чл. 188, ал. 2 от ЗДвП. С оглед изложеното е била подадена декларация с рег. № 128743/09.12.2024 г. по чл. 189, ал. 5 от ЗДвП, в която упълномощен представител на дружеството е посочил, че на конкретната дата автомобилът е бил управляван от лицето В. В. П.. В тази връзка горепосоченият фиш бил анулиран и е издаден оспореният ЕФ серия К №10107997/2023 г., с който на основание чл. 189, ал. 4 във вр. с чл. 182, ал. 4 във вр. с ал.1, т. 4 от ЗДвП на жалбоподателя В. В. П. било наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 200 /двеста/ лева за нарушение на чл. 21, ал. 1 о ЗДвП. В електронния фиш било посочено, че разрешената скорост на движение била 50 км./ч. за населено място, а установената скорост на автомобила - 76 км./ч. (след приспадане на толеранс от - 3% в полза на водача), т. е. допуснато било превишаване на разрешената скорост с 26 км./ч.

Горепосоченото нарушение е извършено в условията на „повторност“, доколкото с електронен фиш Серия К, № 4601810, издаден от ОДМВ С., влязъл в сила на 16.12.2023 г., на В. В. П., на основание чл. 189, ал. 4 вр. чл. 182, ал. 1 т. 3 ЗДвП е било наложено наказание „Глоба“ в размер на 100 /сто/ лева, за нарушение на чл. 21, ал. 2 във вр. с чл.21, ал.1 от ЗДвП.

Въз основа на тези обстоятелства първоинстанционният съд е обосновал извод, че правилно е ангажирана отговорността на жалбоподателя.

Решението е правилно. Не се установяват нарушения по приложението на материалния и процесуалния закон. Релевантната фактическа обстановка е установена по делото с допустими по закон доказателствени средства и в пълен обем. Съдът е обсъдил подробно възраженията на жалбоподателя и е изложил подробни съображения защо не ги приема. Изложените съображения се споделят от настоящия съдебен състав и не следва да бъдат преповтаряни. Наложено наказание е в законоустановения размер, затова и решението, с което се потвърждава електронният фиш, е изцяло съобразено с материалния закон.

Съдът намира за неоснователно възражението на касатора, че при издаването на електронен фиш намира приложение срокът по чл. 34 ЗАНН. Според Тълкувателно решение № 1 от 26.02.2014 г. на ВАС, постановено по т.д. № 1/2013 г. - съкратеното производство за административнонаказателната отговорност чрез издаване на електронен фиш, въведено в ЗДвП, е изключение от общите правила на ЗАНН, поставящи началото на производството с АУАН и завършването му с НП. Електронният фиш е приравнен на НП само по отношение на правното

му действие, но не и по форма, съдържание, реквизити и процедура по издаване, като от това следва, че изискванията за форма, съдържание, реквизити и ред за издаване на АУАН и НП, сравнително подробно регламентирани в ЗАНН, са неприложими по отношение на електронния фиш. С оглед систематичното й място, разпоредбата на чл. 34 ЗАНН установява срокове за съставяне на актове за установяване на административния нарушения и издаване на наказателни постановления, които не са част от специалното производство по санкциониране на нарушение посредством издаването на електронните фишове. Относно формата, съдържанието, реквизитите и процедурата по издаване на електронни фишове, нормите на ЗАНН са неприложими, включително и спазването на давностните срокове по чл. 34 ЗАНН. Съгласно Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2025 г. на ОСС на НК на ВКС и ОСС на Втора колегия на ВАС, настоящият състав приема, че доколкото в чл. 34 от ЗАНН няма разпоредба, аналогична на разпоредбата на чл. 81, ал. 3 от НК, уреждаща абсолютната давност, приложение трябва да намери именно чл. 81, ал. 3, във вр. с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК. Съгласно тези разпоредби, приложими на основание чл. 11 от ЗАНН, с изтичането на четири години и половина от момента на извършване на административното нарушение, дори да е било образувано производство, административнонаказателната отговорност се погасява, поради настъпване на т. нар. „абсолютна” давност.

В конкретния случай датата на извършване на нарушението е 08.07.2023 г. Това именно е моментът, от който започва да тече давността за административнонаказателното преследване, съгласно чл. 80, ал. 3 от НК, вр. чл. 11 от ЗАНН. Поради което не може да бъде прието, че срокът на абсолютната давност от 4 години и 6 месеца - чл. 81, ал. 3, вр. чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК (в редакцията след изм. - ДВ, бр. 26 от 2010 г.) е изтекъл.

По тези съображения, а и предвид липсата на твърдения за наличието на други касационни основания и пороци в проверявания съдебен акт, решението на СРС се явява правилно, поради което следва да бъде оставено в сила в оспорената му част, а жалбата да бъде отхвърлена. В рамките на дължимата проверка касационната инстанция не констатира наличието на касационни основания по чл. 348 НПК, вр. чл. 63в ЗАНН.

При този изход на делото и на основание чл. 63д, ал. 1 и 4 ЗАНН основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв., определено на основание чл. 37 от Закона за правната помощ /ЗПП/ във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ и съобразено с фактическата и правна сложност на спора.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК, вр. чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, X -ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 815/04.03.2025 г., постановено по НАХД №528/2025г. по описа на Софийски районен съд, НО, 3-ти състав.

ОСЪЖДА В. В. П. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 80 /осемдесет/ лева разноски по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател:

Членове:

